

Het boek Daniël - Nummer honderdzes

De onthulling van het oordeel: van 9/11 tot de Zondagswet – een profetische analyse

Jeff Pippenger
2024-02-29

Het onderzoekend oordeel over de levenden begon op 11 september 2001, en het uitvoerend oordeel begint bij de spoedig komende zondagswet. Die twee perioden van oordeel vertegenwoordigen het werk van de boodschapper die de weg bereidt voor de derde Boodschapper van het Verbond en de derde Elia, hetgeen de voltooiing is van de Elia-boodschapper die in de Milleritische geschiedenis begon.

In Christus' vervulling van de Bode van het Verbond reinigde Hij tweemaal de letterlijke aardse tempel, die een type was van Zijn lichaam en van Zijn geestelijke tempel. Zijn letterlijke aardse tempel begon als de tabernakeltempel in de woestijn, vervolgens als de tempel van Salomo, daarna als de tempel die na de zeventig jaren van gevangenschap in Babylon werd herbouwd, en diezelfde tempel na een verbouwingsproject van zesenvestig jaar dat door Herodes werd uitgevoerd.

Gods lichamelijke tegenwoordigheid zegende de tabernakel en de tempel van Salomo, maar niet de tempel die na de ballingschap werd herbouwd; die verbouwde tempel werd echter gezegend door de lichamelijke tegenwoordigheid van Christus. In de geschiedenis van Herodes' verbouwde tempel reinigde Christus de tempel tweemaal, ter vervulling van Maleachi hoofdstuk drie. Bij de eerste reiniging duidde Christus de tempel aan als het huis van Zijn Vader, maar bij de laatste tempelreiniging duidde Christus die aan als het huis van de Joden.

In de geschiedenis van de Millerieten richtte Christus in zesenvestig jaar, van 1798 tot 1844, een geestelijke tempel op. Op 22 oktober 1844 kwam Hij, in vervulling van Maleachi hoofdstuk drie, plotseling tot Zijn tempel en zuiverde aldus de dwaze maagden uit. Vervolgens verscheen Hij als de derde engel om de tweede en laatste reiniging te volbrengen, maar evenals bij het begin van het oude Israël ontbrak het het moderne Israël aan het geloof dat nodig was om het werk te voltooien.

Op 11 september 2001 keerde Christus terug om de tweede tempelreiniging te volbrengen, die plaatsvindt wanneer de dwaze maagden worden gezuiverd bij de spoedig komende zondagswet, wanneer zij ontwaken tot de werkelijkheid dat zij de vermeerdering van kennis, die in 1989 werd ontzegd, niet begrijpen. Die vermeerdering van kennis vertegenwoordigt de boodschap van de late regen, die, wanneer zij in de context van de gelijkenis van de tien maagden wordt geplaatst, de boodschap van de Middernachtsroep is. De boodschap van de laatste zes verzen van Daniël elf, die in 1989 ten tijde van het einde werd ontzegd, wordt in vers vierenveertig van die verzen voorgesteld als “geruchten uit het oosten en uit het noorden.”

De boodschap van de late regen is de boodschap van de Middernachtsroep en zij is de boodschap van het oosten en het noorden. Het oosten en het noorden vertegenwoordigen respectievelijk de islam en het pausdom, en als boodschap vertegenwoordigen zij de boodschap die door het

Laodiceïsche adventisme wordt vervalst tussen 11 september 2001 en de spoedig komende zondagswet. 11 september 2001 vertegenwoordigt de islam (het oosten), en de zondagswet vertegenwoordigt het merkteken van het beest (het noorden).

Het sterfbed voor het Laodicese adventisme wordt voorgesteld tussen die twee wegmarkeringen, zoals getypeerd door de dood van de ongehoorzame profeet tussen de ezel en de leeuw. Het sterfbed voor hen die het merkteken van het beest aanvaarden, wordt voorgesteld door de “tijdingen uit het oosten en uit het noorden” die de pauselijke macht in woede ontsteken en de laatste vervolging van Gods volk in gang zetten. Die boodschap begint bij de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten, hetgeen zowel de plaats alsook het tijdstip is waarop de islam van de derde Wee plotseling toeslaat. Die onverwachte aanval brengt nationale ondergang teweeg en vertoornt de naties, en verschaft aldus de economische en politieke drijfkracht om alle naties tegen de islam te verenigen, onder de auspiciën van de drievoudige verbintenis van de draak, het beest en de valse profeet.

In de geschiedenis die door de derde Elia wordt voorgesteld, stelt de boodschap die het derde Wee identificeert de draak, het beest en de valse profeet ervan in kennis dat de islam het werktuig van het oordeel is dat God gebruikt om de mensen te straffen vanwege de verering van het pauselijke merkteken van gezag. Zoals bij de drie Roma's, de drie Babylons, de drie Elia's en de drie boodschappers die de weg bereiden, wordt het derde Wee vastgesteld door de drievoudige toepassing van de drie Weeën.

En ik zag, en ik hoorde een engel vliegen in het midden des hemels, die met luider stem zei:
Wee, wee, wee hun die op de aarde wonen, wegens de overige stemmen van de bazuin der drie engelen, die nog zullen bazuinen! Openbaring 8:13.

Zuster White sprak een diepgaande instemming uit met Smiths boek, Daniël en Openbaring, en gaf daarmee te kennen dat iedere Zevendedagsadventist dit boek zou moeten bezitten, hoewel zij dit niet zo rechtstreeks verwoordde als ik zojuist heb gedaan; maar dat gegeven ligt besloten in haar aanbeveling.

„De Heer roept arbeiders op om het colportageveld binnen te gaan, opdat de boeken die het licht van de tegenwoordige waarheid bevatten, verspreid mogen worden. De mensen in de wereld moeten weten dat de tekenen der tijden in vervulling gaan. Brengt hun de boeken die hen zullen verlichten. Daniël en Openbaring, De Grote Strijd, Patriarchen en Profeten, en De Wens der Eeuwen moeten nu de wereld ingaan. De verheven onderwijzing die in Daniël en Openbaring vervat is, is door velen in Australië met grote belangstelling gelezen. Dit boek is het middel geweest om vele kostbare zielen tot kennis van de waarheid te brengen. Alles wat gedaan kan worden, moet gedaan worden om Gedachten over Daniël en de Openbaring te verspreiden. Ik ken geen ander boek dat de plaats van dit boek kan innemen. Het is Gods helpende hand.”

“Zij die lang in de waarheid zijn geweest, slapen. Zij moeten door de Heilige Geest geheiligd worden. De boodschap van de derde engel moet met luide stem verkondigd worden. Ontzaglijke vraagstukken liggen vóór ons. Wij hebben geen tijd te verliezen. God verhoede dat

wij zouden toelaten dat bijkomstige zaken het licht verduisteren dat aan de wereld gegeven behoort te worden.” Manuscript Releases, volume 21, 444.

Het boek, dat door hen die ook de Milleritische opvatting van „het dagelijks” in het boek Daniël verwierpen, eveneens werd verworpen, werd aangeduid als „Gods helpende hand”. Indien Gods volk de verantwoordelijkheid is toevertrouwd om de in het voorgaande citaat genoemde boeken te verspreiden, betekent dit dat Gods volk het boek ook zelf in bezit zou moeten hebben. Het boek was het voornaamste doelwit van de aanval van hen die de „nieuwe” opvatting van „het dagelijks” in het boek Daniël bevorderden, want het was het boek dat zij wensten te herschrijven en waaruit zij de juiste opvatting van „het dagelijks” wilden verwijderen.

Wanneer zuster White verwees naar de twee voornaamste leiders in de opstand rond “het gedurige” in het boek Daniël, wees zij er dikwijls op dat zij (Prescott en Daniells) niet het vermogen hadden om “van oorzaak tot gevolg te redeneren”. De historische revisionisten onder de Laodiceaanse adventisten schijnen met hetzelfde probleem behept te zijn.

De leidende mannen, die gedurende de gehele geschiedenis van de opstand vanaf 1888 en daarna op enig moment in hun persoonlijke ervaring de valse leer van „het gedurige” hadden aanvaard. Hun opstand was het „gevolg”, en het onjuiste begrip van „het gedurige” was de „oorzaak”. De Laodiceïsche adventistische revisionisten brengen de onkundigen ertoe te geloven dat juist die historische opstandelingen uit de adventgeschiedenis in werkelijkheid niet in opstand waren, hoewel hun herziene getuigenis nooit wordt gestaafd door het getuigenis van de Bijbel en de Geest der Profetie. Omdat zij het „gevolg” niet als een opstand beschouwen, sluiten zij de mogelijkheid af om naar de „oorzaak” te zoeken.

Zoals de vogel door zijn omzwerven en de zwaluw door haar vliegen, zo zal de vloek zonder oorzaak niet komen. Spreuken 22:6.

Gods volk moet opstandigheid onderkennen, en wanneer het die onderkent, moet het naar de oorzaak zoeken. Vervolgens moet het die oorzaak wegnemen. In de volgende passage levert Zuster White commentaar op het verhaal van Achan.

„Mij is getoond dat God hier illustreert hoe Hij de zonde beschouwt onder hen die belijden Zijn geboden onderhoudende volk te zijn. Degenen die Hij in het bijzonder heeft vereerd met het aanschouwen van de opmerkelijke openbaringen van Zijn macht, zoals het oude Israël, en die het zelfs dan nog wagen Zijn uitdrukkelijke aanwijzingen te veronachtzamen, zullen voorwerpen van Zijn toorn zijn. Hij wil Zijn volk leren dat ongehoorzaamheid en zonde Hem buitengewoon beledigen en niet lichtvaardig mogen worden opgevat. Hij toont ons dat, wanneer Zijn volk in zonde wordt bevonden, het terstond krachtige maatregelen moet nemen om die zonde uit zijn midden weg te doen, opdat Zijn ongenoegen niet op hen allen ruste. Maar indien de zonden van het volk worden voorbijgezien door hen die verantwoordelijke posities bekleden, zal Zijn ongenoegen op hen rusten, en zal het volk van God als geheel verantwoordelijk worden gehouden voor die zonden. In Zijn handelen met Zijn volk in het verleden toont de Heere de noodzakelijkheid aan van het reinigen van de kerk van misstanden. Eén zondaar kan duisternis verspreiden die het licht van God aan de gehele gemeente zal

onthouden. Wanneer het volk beseft dat duisternis zich over hen neerzet, en zij de oorzaak niet kennen, behoren zij God ernstig te zoeken, in grote nederigheid en zelfvernedering, totdat de misstanden die Zijn Geest bedroeven, worden opgespoord en weggedaan.”

„Het vooroordeel dat tegen ons is ontstaan omdat wij de misstanden hebben berispt waarvan God mij heeft getoond dat zij bestonden, en de beschuldiging van hardheid en gestrengheid die is geuit, zijn onrechtvaardig. God gebiedt ons te spreken, en wij zullen niet zwijgen. Indien er onder Zijn volk onrecht openbaar is, en de dienaren van God daaraan onverschillig voorbijgaan, dan ondersteunen en rechtvaardigen zij daardoor in feite de zondaar, en zijn zij evenzeer schuldig en zullen zij even zeker het ongenoegen van God ontvangen; want zij zullen verantwoordelijk worden gehouden voor de zonden van de schuldigen. In een visioen is mij gewezen op vele gevallen waarin het ongenoegen van God is opgewekt door nalatigheid van de zijde van Zijn dienaren om de onder hen bestaande misstanden en zonden aan te pakken. Degenen die deze misstanden hebben verontschuldigd, zijn door het volk beschouwd als zeer beminnelijk en liefvallig van karakter, eenvoudig omdat zij het schuwden een duidelijke Schriftuurlijke plicht te vervullen. Die taak was hun gevoelens niet aangenaam; daarom meden zij haar.” Testimonies, deel 3, 265.

De geschiedenissen van leiders die binnen het adventisme in opstand zijn gekomen, getuigen van het feit dat een van de stappen die in hun opstand vrijwel altijd zichtbaar is, hierin bestaat dat zij op enig moment in hun persoonlijke ervaring de valse opvatting over „het dagelijkse” hebben aanvaard. Dat gezegd zijnde, biedt het boek van Smith, hoewel het niet geïnspireerd is en enkele leerstellige problemen bevat, toch een uitstekend overzicht van het pioniersbegrip van Openbaring hoofdstukken acht en negen, waar wij de profetische geschiedenis van de eerste zes bazuinen uiteengezet zien. Wij zullen verwijzen naar Smiths commentaar uit zijn boek, Daniel and Revelation, terwijl wij beginnen de drievoudige toepassing van de drie Weeën te beschouwen.

Zuster White deelt ons mee dat William Miller groot licht ontving over het boek Openbaring, maar dat zijn begrip van hoofdstuk dertien en zestien tot en met achttien onjuist was, want hij bevond zich op het verkeerde standpunt in de geschiedenis om te zien dat er drie, en niet twee, verwoestende machten zijn. Zijn grote licht betrof Openbaring hoofdstukken twee tot en met negen.

“Predikers en gemeenteleden hebben het boek Openbaring beschouwd als geheimzinnig en van minder belang dan andere gedeelten van de Heilige Schrift. Maar ik zag dat dit boek inderdaad een openbaring is, gegeven tot het bijzondere nut van hen die in de laatste dagen zouden leven, om hen te leiden bij het vaststellen van hun ware positie en hun plicht. God richtte de aandacht van William Miller op de profetieën en gaf hem groot licht over het boek Openbaring.” Early Writings, 231.

Miller zette zijn opvatting van de gemeenten, zegels, bazuinen en schalen als volgt uiteen.

‘De zeven gemeenten van Azië vormen een geschiedenis van de kerk van Christus in haar zeven gestalten, in al haar kronkelingen en wendingen, in al haar voorspoed en tegenspoed, vanaf de dagen der apostelen tot aan het einde van de wereld. De zeven zegels zijn een geschiedenis van de handelingen van de machten en koningen der aarde jegens de kerk, en van

Gods bescherming van zijn volk gedurende dezelfde tijd. De zeven bazuinen zijn een geschiedenis van zeven bijzondere en zware oordelen, gezonden over de aarde, of het Romeinse rijk. En de zeven fiolen zijn de zeven laatste plagen, gezonden over het pauselijke Rome. Hiermee vermengd zijn vele andere gebeurtenissen, ingevlochten als zijstromen, die de grote rivier der profetie vullen, totdat het geheel voor ons uitmondt in de oceaan der eeuwigheid.’

“Dit is, naar mijn oordeel, het plan van Johannes’ profetie in het boek Openbaring. En de man die dit boek wenst te verstaan, moet een grondige kennis hebben van andere delen van het woord van God. De beelden en metaforen die in deze profetie worden gebruikt, worden niet alle in hetzelfde verklaard, maar moeten bij andere profeten worden gevonden en in andere Schriftgedeelten worden verklaard. Daarom is het duidelijk dat God de studie van het geheel heeft beoogd, zelfs om een heldere kennis van enig deel te verkrijgen.” William Miller, Miller’s Lectures, deel 2, lezing 12, 178.

Evenzo vertegenwoordigt de derde boodschapper, die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond, de interne geschiedenis van het oordeel over de kerk, in tegenstelling tot de derde Elia, die een externe geschiedenis vertegenwoordigt in het oordeel over het moderne Babylon; zo onderkende het pioniersbegrip van de gemeenten en de zegels hetzelfde interne-externe getuigenis.

„De zegels worden onder onze aandacht gebracht in het 4e, 5e en 6e hoofdstuk van Openbaring. De taferelen die onder deze zegels worden voorgesteld, worden beschreven in Openbaring 6 en in het eerste vers van Openbaring 8. Zij omvatten kennelijk gebeurtenissen waarmee de kerk verbonden is vanaf de aanvang van deze bedeling tot de komst van Christus.

„Terwijl de zeven gemeenten de innerlijke geschiedenis van de kerk weergeven, brengen de zeven zegels de grote gebeurtenissen van haar uiterlijke geschiedenis in beeld.” Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Uriah Smith duidde het Milleritische begrip van de interne en externe verhouding van de kerken aan, en James White geeft een soortgelijk overzicht in termen van parallelle geschiedenissen.

„Wij hebben nu de gemeenten, de zegels en de dieren, of levende wezens, gevolgd voor zover zij overeenkomen als betrekking hebbend op dezelfde tijdsperioden. De zegels zijn zeven in getal, de dieren echter slechts vier. En het kan hier goed zijn op te merken dat bij de opening van het eerste, tweede, derde en vierde zegel het eerste, tweede, derde en vierde dier worden gehoord terwijl zij zeggen: ‘Kom en zie;’ maar wanneer het vijfde, zesde en zevende zegel worden geopend, wordt geen dergelijke stem gehoord. Ook komen de laatste drie gemeenten en de laatste drie zegels niet overeen, als betrekking hebbend op dezelfde tijdsperioden, zoals de eerste vier gemeenten en de eerste vier zegels dat doen. Maar, zoals wij hebben aangetoond, stemmen de gemeenten, zegels en dieren wel overeen, als betrekking hebbend op dezelfde tijdsperioden gedurende een tijdsbestek van bijna 1800 jaar, totdat wij afdalen tot iets meer dan een halve eeuw van de tegenwoordige tijd.” James White, Review and Herald, 12 februari 1857.

Zojuist hebben wij drie van de voornaamste pioniers uit de Milleritische geschiedenis aangehaald. Alle drie hielden zij vast aan de juiste opvatting van „het gedurige”, en allen onderschreven zij het overzicht van de gemeenten, zegels en bazuinen binnen het kader van waarheid dat Miller ertoe werd geleid te begrijpen en uiteen te zetten.

„Wanneer er mensen opstaan die één pin of pijler willen verplaatsen uit het fundament dat God door Zijn Heilige Geest heeft gelegd, laten dan de bejaarde mannen die pioniers in ons werk zijn geweest, zich duidelijk uitspreken, en laten ook degenen die gestorven zijn spreken door de herdruk van hun artikelen in onze tijdschriften. Verzamel de stralen van het goddelijke licht dat God heeft gegeven, terwijl Hij Zijn volk stap voor stap heeft geleid op de weg van de waarheid. Deze waarheid zal de toets van tijd en beproeving doorstaan.” Manuscript Release, 760, 10.

Op 11 september 2001 daalde de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien neer en begon het werk om hen die het Brood dat zojuist uit de hemel was nedergedaald, wilden aannemen en eten, terug te leiden naar de „oude paden” van Jeremia hoofdstuk zes. De Alpha en Omega had degenen nodig die bereid waren ernaar te streven onder de honderdvierendertigduizend te zijn, om in te zien dat hetgeen Hem op 11 augustus 1840 uit de hemel deed neerdalen, niet eenvoudig een vervulling van een tijdprofetie was, maar een vervulling van de tijdprofetie van de tweede Wee. Hij had Zijn volk nodig om de oude paden te herontdekken van de geschiedenis waarin Hij de tempel van de Millerieten had opgericht in de zesenvertig jaren van 1798 tot 1844.

Die geschiedenis was bedekt met afval en valse munten en juwelen. Die geschiedenis werd verduisterd door een valse fundamentele boodschap die op zand was gebouwd, en niet op de Rots der eeuwen. Het was in de geschiedenis van de Millerieten, de geschiedenis waarin, zoals Petrus het beschrijft, de Millerieten, „die eertijds geen volk waren, maar” toen „het volk van God” werden, die waren opgericht en opgebouwd als „een geestelijk huis, een heilig priesterdom.” De Leeuw uit de stam van Juda daalde neer op 11 september 2001 en leidde Zijn volk van de laatste dagen in het werk van het reinigen van de „tempel” van de geschiedenis van de oprichting van de Milleritische tempel. Dat werk was vooraf uitgebeeld door een profetie, die voorspelde dat de Heere een man zou verwekken met de naam Josia, (wat betekent: fundament van God).

Toen Josia werd verwekt ter vervulling van de profetie van de ongehoorzame profeet, begon hij met het werk van het herstel van de tempel, die in verval was geraakt. Bij het werk van herstel en reiniging werd „de vloek van Mozes” ontdekt, en toen die Josia werd voorgelezen, bracht zij de hervorming van Josia teweeg. Wij zullen die profetie behandelen in samenhang met de herontdekking van de „zeven tijden” na 11 september 2001.

Wij zullen die studie in het volgende artikel beginnen.

“Zolang degenen die belijden de waarheid aan te hangen Satan dienen, zal zijn helse schaduw hun zicht op God en de hemel afsnijden. Zij zullen zijn als degenen die hun eerste liefde hebben verloren. Zij kunnen de eeuwige werkelijkheden niet aanschouwen. Datgene wat God voor ons heeft bereid, wordt voorgesteld in Zacharia, hoofdstukken 3 en 4, en 4:12–14: ‘En ik antwoordde wederom en zei tot hem: Wat zijn deze twee olijftakken, die door de twee gouden

buizen de gouden olie uit zichzelf doen vloeien? En hij antwoordde mij en zei: Weet gij niet wat deze zijn? En ik zei: Neen, mijn heer. Toen zei hij: Dit zijn de twee gezalfden, die staan bij de Heere der ganse aarde.”

„De Heere is rijk aan hulpbronnen. Het ontbreekt Hem aan geen enkel middel. Het is vanwege ons gebrek aan geloof, onze aardsgezindheid, ons ijdel gepraat, ons ongeloof, dat zich in ons gesprek openbaart, dat donkere schaduwen zich om ons samepakken. Christus wordt in woord noch karakter geopenbaard als Degene Die gans begeerlijk is, en de voornaamste onder tienduizend. Wanneer de ziel ermee tevreden is zich tot ijdelheid te verheffen, kan de Geest des Heeren weinig voor haar doen. Ons kortzichtige oog aanschouwt de schaduw, maar kan de heerlijkheid daarachter niet zien. Engelen houden de vier winden vast, voorgesteld als een toornig paard dat tracht los te breken en over het aangezicht van de gehele aarde voort te stormen, terwijl het verderf en dood op zijn weg meedraagt.

“Zullen wij slapen op de uiterste grens van de eeuwige wereld? Zullen wij traag en koud en dood zijn? O, dat wij in onze gemeenten de Geest en adem van God in Zijn volk ingeblazen mochten hebben, opdat zij op hun voeten zouden staan en leven. Wij moeten inzien dat de weg smal is en de poort eng. Maar wanneer wij door de enge poort heengaan, is haar wijdte zonder grens.” Manuscript Releases, volume 20, 216, 217.